

~Filip și prințesa mării~ Fragment PROZĂ

Jurca Marinela Florina

~Filip și prințesa mării~ FRAGMENT

Soarele era deja pregătit să răsară pe cer, așa că bătrânul pescar își trezi băiatul. Era o nouă zi în care ei trebuiau să iasă în larg, pentru a arunca năvoadele.

Pe Filip îl enerva la culme treaba asta. Mereu era trezit exact când somnul era mai dulce, însă nu comenta nimic niciodată. Își puse într-o plasă ceva de mâncare și ieșiră în larg. Era o zi normală la urma urmei. Făcea asta de atât de multă vreme, încât era deja o rutină.

Marea era agitată. Nervoase valurile loveau ambarcațiunea, înclinând-o dintr-o parte într-alta, toată lumea era pe punte, pentru a da drumul năvoadelor și treaba mergea excelent, scufundarea năvoadelor terminându-se rapid. Au coborât în pupă pentru a savura un ceai fierbinte, însă Filip, fiul Bătrânului, a preferat să rămână pe punte, de parcă ceva nevăzut l-ar fi reținut pe loc.

Admiră dansul valurilor, când, deodată, deasupra lor, vede o siluetă de femeie de-o frumusețe rară cum ochilor lui nu le mai fusese dat să vadă!

Aceasta începu ai cânta:

- O Filip, Filip, Filip.....

Pentru tine mă ridic, azi deasupra apelor...

Vreau în ochi să te privesc,

Să îți spun că „TE IUBESC”

Renunță la lumea ta, haide... vino-n lumea mea!

Vei primi'n dar nemurirea, Prințul meu de-ai vrea să fii,

Apa v-asculta porunca-ți,

Vei domni asupra ei, doar renunță la 'ta viață...

Haide! Spune-mi că ai să vrei!

Filip asistă încremenit la toată scena, ceva mai frumos nu văzuse în viața lui, zâna apelor era atât de frumoasă, veșmintele ei erau de-o strălucire magică, ochii de un albastru care parcă rivaliza cu marea, dar și cu cerul.

Filip era într-o mare dilemă, s-ar fi dus, dar simțea o teamă enormă, la urma urmei, era prima dată când o vedea pe prințesa mărilor, deși ea îl urmărea zi de zi, fără a se arăta până acum în fața lui. Ca să nu mai pomenim că, în viața lui, nu văzuse vreo persoană plutind deasupra apelor. Tot ceea ce i se afișa în fața ochilor, era atât de incredibil pentru el, încât s-a și ciupit de câteva ori, doar să se asigure că nu visează și că totul este cât se poate de real.

Se uită spre prințesă și spuse:

- Tu îmi spui că mă iubești, dar eu nu știu cine ești!

De ce m-ai vrea tu pe mine, un pescar, un oarecine?

Ce îți pot eu oferi, fericită să poți fi?

Du-te-n lumea ta prințesă, eu sunt doar un muritor...

Nici nu pot visa la tine...Tu ești zâna apelor!

Ea din valuri ai răspunse, cu o voce călduroasă:

- Da! E drept ceea ce spui.

Dar ai inima frumoasă!

Am găsit la tine ceea, ce la nimeni n-am văzut, eu de sufletul din tine, dulce m-am îndrăgostit !

Nu-mi pasă nimic în rest, nici fiindcă ești muritor, eu îți pot da nemurirea, fiind prințesa apelor!

Spune-mi doar dacă mă vrei, dacă ai putea vreodată, sincer ca să mă iubești și cu mine să domnești!

Eu îți dau timp de gândire, căci vreau sigur ca să fii, am să te aștept iubite, oricât de mult vei dori!
(Spusese toate astea și se scufundă între valurile învolburate)

Filip privi minute în șir locul unde fusese prințesa, deja simțea că arde inima în el, doar de dorul, de dorința de-a o revedea.

Ieșise și restul pe punte, era deja vremea să ridice năvoadele și să plece acasă.

Când le ridicară, nu le veni a crede! Erau toate pline ochi cu fel de fel de pești, unii dintre ei, pe care niciodată nu-i mai văzuse. Bătrânul începu să exclame de bucurie, căci așa ceva niciodată nu i-se mai întâmplase. Filip începu să zâmbească, în timp ce din priviri măsură marea.

Încet, fără ca cineva să-l audă, șopti privind spre mare:

- Știu că tu ai făcut toate astea, îți mulțumesc pentru fericirea tatălui meu!

În momentul ăla, din mare începu să sară delfinii, într-un dans frenetic, întrecându-se în frumusețea lor. Din depărtare, câteva balene păreau fântâni arteziene, totul era atât de frumos, iar Filip scăpă câteva lacrimi de fericire.

Abia aștepta să se reîntoarcă în larg a doua zi, așa încât în noaptea aia, el nici măcar nu putu să doarmă de emoții.

Trecu și noaptea, se făcu ziuă.

Erau deja în larg, iar el era nerăbdător ca ceilalți să coboare în pupă, pentru a-și bea ceaiul, pentru ca el să poată liniștit să stea de vorbă cu prințesa!

Într-un final, rămăsese singur, așa că începu să caute din priviri, printre valuri. Pentru nimeni nu mai simțise așa ceva, era prima oară când îi era dor de o femeie. Se tot uita împrejur după prințesă, devenind tot mai nervos, tot mai agitat, dar, în afară de valuri, el nu vedea nimic.

După multe minute de agonie, în care a măsurat din privire marea de mii și mii de ori, începu să strige:

- Zâna mea, de ce nu vii?

Tu nu vezi că voi muri?

Te tot caut, tu nu ești,

Te implor să te ivești!

Ochii-mi, când nu te privesc,

Nu-mi doresc să mai trăiesc.

Te implor de te arată,

Să te văd măcar o dată!

Atunci marea-nvolburată, s-a-nălțat încet spre cer,

iar din mare o frumoasă, a ieșit, la fel ca ieri!

Cu cât drag privi la dânsul, din priviri îl măsură...se uită în ochii lui și apoi îl sărută!

Apoi ea din nou îi puse, tot aceeași întrebare:

- Vrei să vii în lumea mea....

Să domnești asupra mării?

Să renunți la lumea ta...

Să rămâi mereu cu mine?

Îți dau în dar nemurirea,

Viața mea, dar și iubirea!

- Am să vin! Eu te iubesc, însă ce să fac cu tata?

E bătrân, e și bolnav, nu pot să îi blestem soarta!

Fără mine ar muri, de necaz, de supărare, of prințesa mea iubită, spune-mi, vezi vreo rezolvare?

Ea privi atent la dânsul, începu ca să zâmbească...

- O Filipe dragul meu! Pentru ce te necăjești?

Ți-am cerut cumva vreodată, tatăl să nu-ți mai iubești?

Sau am spus cumva vreodată, pradă sortii să îl lași?

Nu Filipe dragul meu, îl vei lua aici cu tine, știu că doar așa tu poți, să fii fericit cu mine!
Vei veni la noapte-n larg, numai tu cu tatăl tău, și veți rămâne cu mine, ai să fii de-acum al meu!
Întreabă-l pe tatăl tău, de dorește ca să vină, eu promit că-n lumea mea....mereu o să-i fie bine!
Orele trecu fugar, au ajuns deja acasă, Filip nu știa cum să-i spună, tatălui, de-a sa frumoasă:
- Tata? Vreau să-ți spun ceva!
Nici nu știu de-ai să mă crezi, cred că cel mai bine ar fi, să plecăm și ai să vezi!
- Unde să plecăm băiete? E deja târziu, e noapte, culcă-te căci dimineață, iar bolborosești în șoapte!
- Tată! Eu vorbesc serios! (Îi răspunse iar băiatul)
- Vino! Trebuie să vezi, doar așa ai să mă crezi!
Vom ieși din nou în larg, chiar de e târziu și-i noapte.
Te rog doar urmează-mă!
Te rog doar să mă urmezi, îți voi arăta ceva, ce cu greu tu ai să crezi!
- Bine, răspunse bătrânul, văd că e ceva serios.
Așteaptă să mă îmbrac, știi doar că sunt friguros.
Amândoi porni în larg, într-un ceas târziu din noapte, Filip era fericit, aștepta cu nerăbdare,
frumoasa să își revadă.
- Gata tată, am ajuns!
- Deci, ce vrei să îmi arăți?
- O tată, stai și așteaptă, greu îți va fi ca să crezi! Și privind atent la mare, începu tare-a cânta:
„O frumoasa mea prințesă! Am ajuns cu tatăl meu. Vino te rog, te arată, de-acum am să fiu al tău!”
Auzind astea bătrânul, începu a râde tare!
- Ooo, copil bolând ce ești, ai ajuns să cânti la mare?
N-apucă să spună bine, că din valuri se ivi, în lumina de la lună, prințesa ce ai vorbi:
- Ai venit iubitul meu, așa cum mi-ai și promis, de astăzi vei sta cu mine, în marea de necuprins!
Auzind asta bătrânul, începu tare să strige:
- Vrei să îmi îneci băiatu’?
- Filip?! Tu auzi ce zice?
Se puse pe plâns bătrânul, de gândeai că-i gata lumea!...
Prințesa îl liniști: „Termină, te rog, cu gluma! Cum să crezi că vă omor, când eu vă dau nemurirea?
Tot ce vreau eu să vă dau, astăzi este fericirea!
Îți iubesc prea mult băiatul, ca să pot să-i fac vreun rău. Eu vreau doar să ne iubim, de azi vreau să
fie al meu!
Va domni cu mine-n mare, îmi va sta alături. Dumneata să vii cu dânsul, singur nu te vom lăsa. Am
să-ți dau să ai putere peste toți peștii din mare, toți de-acum vor asculta, de porunca dumatăle!
Ascultând asta bătrânul, nu îi veni ca să creadă, dar prințesa înțelese (reușea gândul să-i vadă)
- Vă-ndoiti de vorba mea? Faceți tot ce vă doriți, chemați peștii ca să vină... Vă vor asculta, să știți!
Bătrânul privind spre mare... rosti doar în gândul lui:
- Peștilor, veniți la mine... De puteți să m-auziți! Să vă văd azi frumusețea, că-mi sunteți așa iubiți!
Dintr-o dată au sărit, peste valuri pești cu mia, aducând pentru bătrân, împlinirea, bucuria.
Se întoarse spre prințesă și fruntea îi săruta: „Vom veni să știi cu tine, în mare te vom urma. Ai un
suflet bun prințesă, vreau să fii tu nora mea!”
Coborâră toți în mare, unde era sărbătoare. Era așteptat de mult, căci prințesa îl iubea... de atât de
multă vreme! Săraca, doar ea știa...
Autor: Jurca Marinela Florina
Va urma...